

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Tomáše Herce a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **O. K.**, zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 9. 2023, č. j. CPR-28574-5/ČJ-2023-930310-V244, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 6. 12. 2023, č. j. 36 A 8/2023-23, o návrhu žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje rozhodnutím ze dne 10. 6. 2023, č. j. KRPE-45174-26/ČJ-2023-170022-SV, uložila žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku, neboť byl na území České republiky zaměstnán bez platného povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) k odvolání žalobce toto rozhodnutí v záhlaví uvedeným rozhodnutím změnila, jde-li o určení počátku doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Ve zbylé části odvoláním napadené rozhodnutí potvrdila.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí stěžovatelky žalobou, o které Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) rozhodl tak, že toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. Stěžovatelka podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Současně navrhla, aby jí byl přiznán odkladný účinek. Rozhodla-li by totiž v souladu s právním názorem krajského soudu, následkem by bylo nesprávné posouzení věci. Stěžovatelka poukazuje na usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006-49, č. 1255/2007 Sb. NSS, podle něhož je správní orgán po zrušení jeho rozhodnutí krajským soudem povinen pokračovat v řízení a řídit se závazným

právním názorem ve zrušujícím rozsudku. Musí tak postupovat bez ohledu na to, zda proti rozsudku podal kasační stížnost, což ve výsledku může vést k existenci dvou protichůdných rozhodnutí vedle sebe. Stěžovatelka uvádí, že takové případy je podle tohoto usnesení nutno řešit přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti.

[3] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) vyzval žalobce, aby se ve lhůtě 7 dnů k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřil. Ten uvedeného práva nevyužil.

[4] Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jsou-li splněny tři podmínky: (1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, jehož se návrh týká, musí pro stěžovatele znamenat újmu, (2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Navzdory tomu, že zákon přiznává oprávnění navrhnout přiznání odkladného účinku pouze žalobci, NSS připustil, že v řízení o kasační stížnosti lze přiznat odkladný účinek i na návrh stěžovatele, kterým je žalovaný správní orgán (srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 2 Ans 3/2006-49).

[5] V projednávané věci podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou splněny.

[6] Stěžovatelka tvrdí hrozící újmu pouze v podobě rizika budoucí existence vzájemně rozporných správních rozhodnutí v téže věci. Tato situace je však zaprvé v tuto chvíli čistě hypotetická, zadruhé není důsledkem výkonu či právních následků napadeného rozsudku krajského soudu. Podle ustálené rozhodovací praxe NSS hrozba existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci není sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud učinil tento závěr v nedávné době opakovaně i v řízeních o jiných kasačních stížnostech stejné stěžovatelky, a to i ve zcela obdobných věcech (srov. např. usnesení NSS ze dne 17. 3. 2022, č. j. 2 Azs 27/2022-12, ze dne 21. 4. 2022, č. j. 2 Azs 77/2022-18, nebo ze dne 23. 8. 2023, č. j. 9 Azs 130/2023-33).

[7] K argumentaci stěžovatelky lze dodat, že rozšířený senát v usnesení č. j. 2 Ans 3/2006-49 nevyslovil nic o nutnosti předcházet riziku současné existence dvou protichůdných rozhodnutí ve stejné věci přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti. Rozšířený senát se v odkazovaném usnesení zabýval zejména otázkou, zda je správní orgán nečinný, pokud po zrušení jeho rozhodnutí krajským soudem podá kasační stížnost a do rozhodnutí o ní nečiní ve správním řízení žádné úkony. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti správnímu orgánu bylo předestřeno toliko jako jedno z možných řešení. Již v odkazovaném usnesení nicméně rozšířený senát uvedl, že Nejvyšší správní soud uváží podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve vztahu k zákonným podmínkám v každém konkrétním případě. Současně dodal, že tyto podmínky, „ač stanoveny shodně pro všechny stěžovatele (žalobce, osobu zúčastněnou na řízení, žalovaného),

pokračování

budou zjevně opřeny o jiné skutkové okolnosti podle toho, která z procesních stran je uplatněná. S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenahraditelné újmě.“ Samotné riziko existence dvou protichůdných rozhodnutí, na kterém stěžovatelka staví důvodnost návrhu na přiznání odkladného účinku, tedy zjevně nepostačuje k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Jde o pravidelný důsledek podání kasační stížnosti žalovaným proti rozsudku krajského soudu, kterým bylo žalobou napadené rozhodnutí zrušeno. Z usnesení rozšířeného senátu č. j. 2 Ans 3/2006-49 naopak vyplývá, že stěžovatelkou předestřený důvod nepostačuje pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[8] Námitkou, že nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti by mělo za následek nesprávné právní posouzení věci, se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť směřuje k meritornímu posouzení věci, které není předmětem rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku.

[9] Za situace, kdy stěžovatelka neprokázala existenci závažné újmy, která by jí hrozila v důsledku výkonu nebo jiných právních následků napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud tuto újmu nepoměřoval s újmou, jaká by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout žalobci nebo jiným osobám. Stejně tak se nezabýval tím, zda by přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s veřejným zájmem.

[10] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 téhož zákona nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Tím nijak nepředjímá, jaké bude jeho rozhodnutí ve věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. února 2024

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu